

ΣΟΦΙΛΙΑ

" Η μικρή κόκκινη σημαδούρα και το χρωματιστό ψαράκι."

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια όμορφη και καθαρή παραλία μια μικρή κόκκινη σημαδούρα, απολάμβανε καθημερινά το φως του ήλιου , το πέταγμα των γλάρων , τη συντροφιά των ψαριών και τη γλυκιά θάλασσα που τη νανούριζε γλυκά.

Εκτός όμως από όλα αυτά απολάμβανε και τη συντροφιά των παιδιών που έρχονταν και κολυμπούσαν ως εκεί. Ακούγοντας τα γέλια τους και τις φωνές τους η μικρή κόκκινη σημαδούρα , ένιωθε μεγάλη χαρά και δε βαριόταν καθόλου.

Έτσι κυλούσε ο καιρός και η κόκκινη σημαδούρα ,τα ζούσε όλα αυτά με κάποιες αλλαγές που οφείλονταν στην εναλλαγή των εποχών.

Μαριζούλα

" Η μικρή κόκκινη σημαδούρα και το χρωματιστό ψαράκι."

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια όμορφη και καθαρή παραλία μια μικρή κόκκινη σημαδούρα, απολάμβανε καθημερινά το φως του ήλιου , το πέταγμα των γλάρων , τη συντροφιά των ψαριών και τη γλυκιά θάλασσα που τη νανούριζε γλυκά.

Εκτός όμως από όλα αυτά απολάμβανε και τη συντροφιά των παιδιών που έρχονταν και κολυμπούσαν ως εκεί. Ακούγοντας τα γέλια τους και τις φωνές τους η μικρή κόκκινη σημαδούρα , ένιωθε μεγάλη χαρά και δε βαριόταν καθόλου.

Έτσι κυλούσε ο καιρός και η κόκκινη σημαδούρα ,τα ζούσε όλα αυτά με κάποιες αλλαγές που οφείλονταν στην εναλλαγή των εποχών.

ΠΑΛΑΤΩΝΑΣ

Το φθινόπωρο τα πράγματα άλλαζαν γι' αυτήν, οι παραλίες ερήμωναν, ο ήλιος κάποιες φορές κρυβόταν πίσω από τα σύννεφα και ο ουρανός σκοτείνιαζε, ενώ τα παιδιά δεν την επισκέπτονταν πια, γιατί πήγαιναν στο σχολείο.

Το χειμώνα τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα, η θάλασσα αγρίευε, τα κύματα χτυπούσαν μανιασμένα επάνω της, μεταφέροντας διάφορα σκουπίδια, όπως σακούλες, φύλλα, ξύλα, μπουκάλια πλαστικά από αντηλιακά και διάφορα άλλα, ακόμα και πλαστικές σαγιονάρες, μπανανόφλουδες, κουκούτσια. Τα ψαράκια και οι γλάροι, την επισκέπτονταν συχνά, της κρατούσαν συντροφιά και έτσι ξεχνούσε τη μοναξιά της κάποιες φορές όμως φοβόταν πολύ, ειδικά όταν η θάλασσα φουρτούνιαζε.

Την άνοιξη όλα ήταν καλύτερα ο ήλιος έβγαινε συχνά και έπαιζε μαζί της, τη ζέσταινε και τη γαργαλούσε , κι εκείνη ένιωθε χαρά. Το καλοκαίρι όμως ήταν η καλύτερη εποχή , οι γλάροι πετούσαν από πάνω της ολημερίς, τα ψάρια έκαναν ένα σωρό τρέλες, ο ήλιος έπαιζε μαζί της τρελά παιχνίδια από την Ανατολή μέχρι τη Δύση. Η χαρά της όμως ήταν πιο μεγάλη όταν έρχονταν κοντά της ο Νικόλας , ο Αντώνης, ο Κωνσταντίνος, η Δανάη ,η Ζωή και η Κάτια, ήταν οι αγαπημένοι της φίλοι , τα έβλεπε να κολυμπάνε, άκουγε τις φωνές και τα γέλια τους.

ΣΟΦΙΛΙΑ

και πάλι τίποτε δεν είδε τίποτε, παρά μόνο το πλαστικό μπουκάλι.

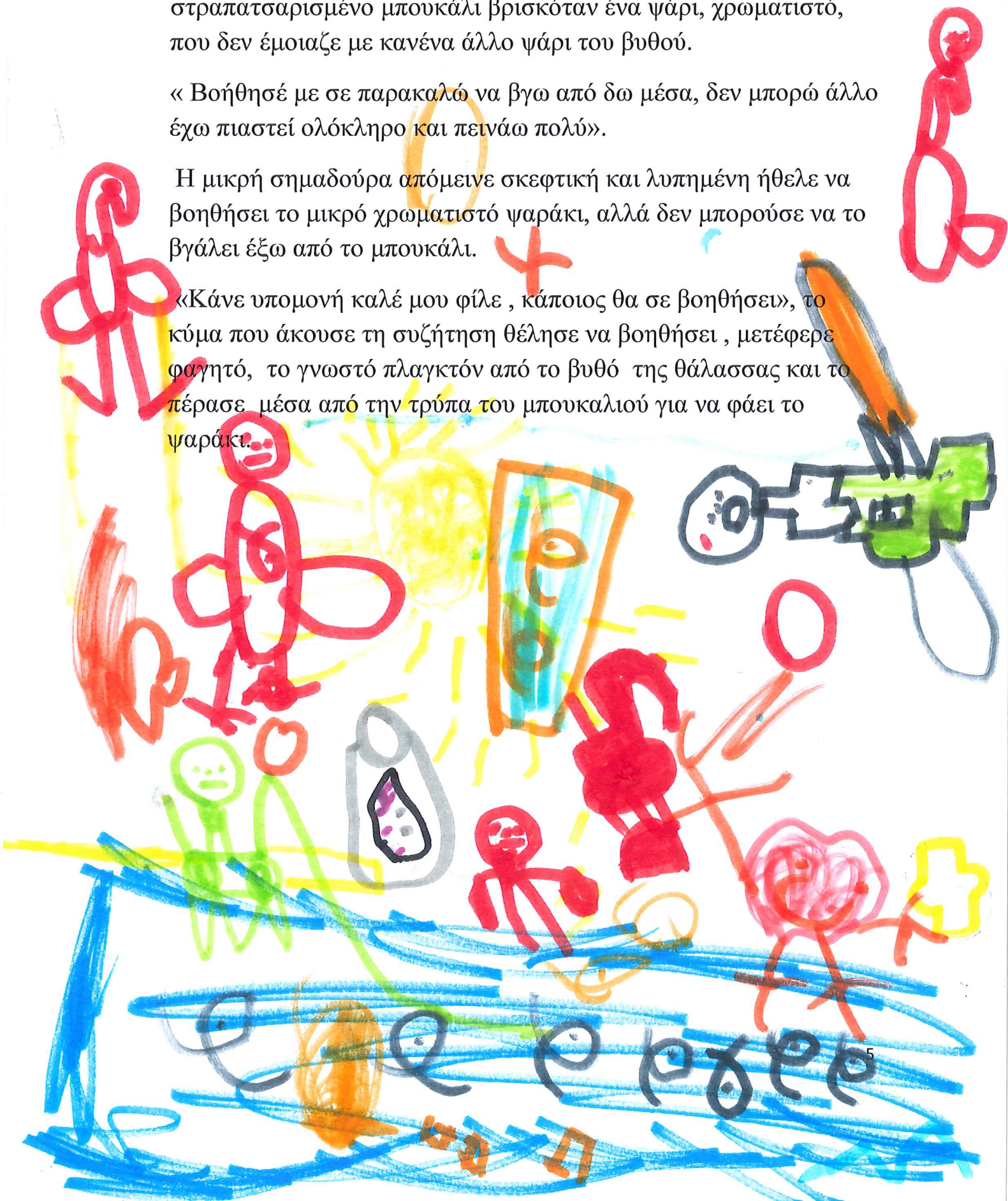

Γύρισε και το καλοκοίταξε , τότε είδε ότι μέσα στο στραπατσαρισμένο μπουκάλι βρισκόταν ένα ψάρι, χρωματιστό, που δεν έμοιαζε με κανένα άλλο ψάρι του βυθού.

« Βοήθησέ με σε παρακαλώ να βγω από δω μέσα, δεν μπορώ άλλο έχω πιαστεί ολόκληρο και πεινάω πολύ».

Η μικρή σημαδούρα απόμεινε σκεφτική και λυπημένη ήθελε να βοηθήσει το μικρό χρωματιστό ψαράκι, αλλά δεν μπορούσε να το βγάλει έξω από το μπουκάλι.

«Κάνε υπομονή καλέ μου φίλε , κάποιος θα σε βοηθήσει», το κύμα που άκουσε τη συζήτηση θέλησε να βοηθήσει , μετέφερε φαγητό, το γνωστό πλαγκτόν από το βυθό της θάλασσας και το πέρασε μέσα από την τρύπα του μπουκαλιού για να φάει το ψαράκι.

Το μικρό ψάρι , αφού έφαγε, συνέχισε να παραπονιέται, «βγάλε από εδώ μέσα σε παρακαλώ» επανέλαβε. Η μικρή σημαδούρα ήταν αδύνατο να το βοηθήσει, «κάνε υπομονή» του είπε .

Το κύμα προσπάθησε να βοηθήσει , χτυπώντας με δύναμη το μπουκάλι, αλλά κι αυτό δεν κατάφερε να βοηθήσει ουσιαστικά το φυλακισμένο ψάρι. Σιγά σιγά έπεσε το σκοτάδι και όλα τα πλάσματα του βυθού ησύχασαν και έπεσαν να κοιμηθούν. Το χρωματιστό ψαράκι κουρασμένο καθώς ήταν αποκοιμήθηκε κι αυτό.

Το πρωί ο ήλιος βγήκε περίπατο στον ουρανό και κοιτούσε από ψηλά , γιατί όπως είναι γνωστό από εκεί ψηλά όλα τα βλέπει και τα ζεσταίνει με τις χρυσές του ακτίδες. Η ματιά του έπεσε στην μικρή του φίλη την κόκκινη σημαδούρα, γιατί καθημερινά έπαιζε μαζί της παιχνίδια, κοίταξε απορημένος το πλαστικό μπουκάλι που βρισκόταν δίπλα της. «Κάτι βλέπω, αλλά δεν είμαι και πολύ σίγουρος »,μονολόγησε «είναι τόσο μεγάλη η απόσταση που με χωρίζει από την μικρή μου φιλενάδα»

ΑΔΙΑ

Μα Ρίν

Τα γλαροπούλια που πετούσαν εκεί γύρω με την κλαψιάρικη φωνή τους μετέφεραν τα νέα στον ήλιο, ο ήλιος στεναχωρημένος, γιατί κι αυτός δεν μπορούσε να βοηθήσει, έμεινε να κοιτάζει ανήμπορος χωρίς να μπορεί να κάνει κάτι. Σε λίγο άρχισαν να έρχονται στη θάλασσα άνθρωποι για να κολυμπήσουν, ανάμεσά τους ήταν και μια μικρή ομάδα παιδιών που μάζευαν τα σκουπίδια από την παραλία. Τα είχαν πετάξει από απερισκεψία οι άνθρωποι, κάποια τα μετέφερε ο αέρας στην παραλία και άλλα μέσα στη θάλασσα. Ο μεγαλύτερος από τα παιδιά ο Νικόλας τους τα έδειξε και τους παρότρυνε να μπουν μέσα στη θάλασσα και να τα μαζέψουν με μια απόχη.

Ανάμεσα στα σκουπίδια που περισυνέλεξαν ήταν και το πλαστικό μπουκάλι, ο Αντώνης μάζευε τα σκουπίδια και τα πετούσε σε μια μεγάλη μαύρη σακούλα για να τα μεταφέρουν στους κάδους ανακύκλωσης. Όταν πήρε το μπουκάλι, είδε πως μέσα κολυμπούσε με δυσκολία ένα μικρό χρωματιστό ψαράκι, φώναζε τα άλλα παιδιά για το δουν και στη συνέχεια ίσιωσε το στραπατσarisμένο μπουκάλι, το ψαράκι γλίστρησε έξω κι άρχισε να κολυμπά μέσα στη θάλασσα, κάνοντας παιχνίδια στα παιδιά και στη μικρή κόκκινη σημαδούρα.

Ο ήλιος χάρηκε βλέποντας από ψηλά το παιχνίδισμα του μικρού ψαριού, κοίταξε τη μικρή του φίλη την κόκκινη σημαδούρα που του ανταπέδωσε το χαμόγελο. Από τότε το μικρό μας ψάρι επισκεπτόταν συχνά την καινούρια του φίλη και πρόσεχε να μην μπει κατά λάθος σε κανένα άδειο πλαστικό μπουκάλι.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

